

§ 351.

Naar Skriftvekslingen er sluttet, kan Sagsøgeren saavel som ogsaa Sagsøgte, saafremt Modkrav er tingfæstede, i et Retsmøde begære Sagen henvist til Domsforhandling ved den paagældende Landsret. Ønsker imidlertid en af Parterne Udsættelse for at føre Bevis, kan en passende Udsættelse hertil tiltaas, for saa vidt det af Underretten skønnes at være nødvendigt, for at vedkommende Part tilbørlig kan varetage sit Tarv. Til Oplysning herom og for at Retten kan sættes i Stand til at træffe de i § 352 omtalte Afgørelser, finder, for saa vidt fornødent, en mundtlig Forhandling Sted, hvorunder Parterne efter kortelig at have fremstillet, hvorom Sagen drejer sig, angiver, hvorvidt de agter at føre Bevis, og i bekræftende Fald for hvad og paa hvilken Maade.

§ 352.

I det i forrige Paragraf omhandlede Retsmøde træffer vedkommende Underret derhos, for saa vidt Udsættelse er tilstaaet, Bestemmelse om Afhørelse af Vidner, om Foretagelse af Syns- eller Skønsforretninger, om Indkaldelse af Parterne til personlig Afhøring i Henhold til § 302, samt om det skal paalægges Modparten eller Trediemænd at fremkomme med Dokumenter m. m., jfr. ogsaa §§ 283 og 296. Skal personlig Afhøring af Parterne i Henhold til § 302 finde Sted, kan Retten bestemme, at Parternes Afhøring skal foregaa, forinden Bestemmelse tages om Indkaldelse af Vidner eller Udmeldelse af Syns- og Skønsmænd. Deslige Bestemmelser kan ogsaa saavel før som senere træffes af Retten i eller udenfor et Retsmøde, og hvis den, naar Begæring om at erholde en saadan Bestemmelse fremkommer, finder det hensigtsmæssigt, kan den kræve Modpartens mundtlige eller skriftlige Udtalelser om Spørgsmaalet. Naar den Omstændighed, som ønskes bevist, skønnes at være uden Betydning for Sagen, eller naar Modparten under Skriftvekslingen har erkendt den eller til Retsbogen erklærer ikke at ville benægte den, tilstedes Bevisførelse ikke.

Parterne kan ikke fordrø nogen foreløbig eller særskilt forudgaaende Bestemmelse af Retten om Bevisbyrdens Fordeling.

§ 353.

Vidneførsel, der skal tjene til Oplysning i en borgerlig Sag, kan i Regelen først foregaa, naar Bestemmelse derom er taget efter § 352. Naar paagældende Part staar i Fare for at miste sit Bevis eller i øvrigt gør det sandsynligt, at han har særlig Interesse i, at Beviset optages tidligere, kan han dog begære, at Vidneførselen foregaa forinden.

Skal Vidneførsel finde Sted for den Underret, der leder Forberedelsen af Domsforhandlingen, udsteder Retten de fornødne Indkaldelser til Vidnerne samtidig med, at den efter § 352 tager Bestemmelse om deres Førelse. I andre Tilfælde indledes Vidneførsel med, at vedkommende Part indgiver skriftlig Begæring herom til Underretten paa det Sted, hvor Vidnet bor eller opholder sig. Saafremt Vidneforklaringen er bestemt til Brug under en Søsag, tiltrædes Retten udenfor København af to søkyndige Medlemmer; i København træder Sø- og Handelsretten i den almindelige Underrets Sted saavel i Handels- som i Søsager.

Den ovenfor nævnte Begæring om Vidneførsel skal indeholde Angivelse af den Sag, i Anledning af hvilken, og af den Person, mod hvem Vidneførselen skal foregaa, Opgivelse af det, hvorfor Bevis søges tilvejebragt, og af Vidnernes Navne m. v., samt Oplysning om, at der efter § 352 er taget Bestemmelse om Vidneførselen eller, at denne i øvrigt har Hjemmel i denne Lovs Bestemmelser. Retten kan paalægge Parten yderligere at oplyse Rigtigheden af sine Anbringender. Den træffer derefter i eller